

**Nabożeństwa w naszej parafii
Luty 2018**

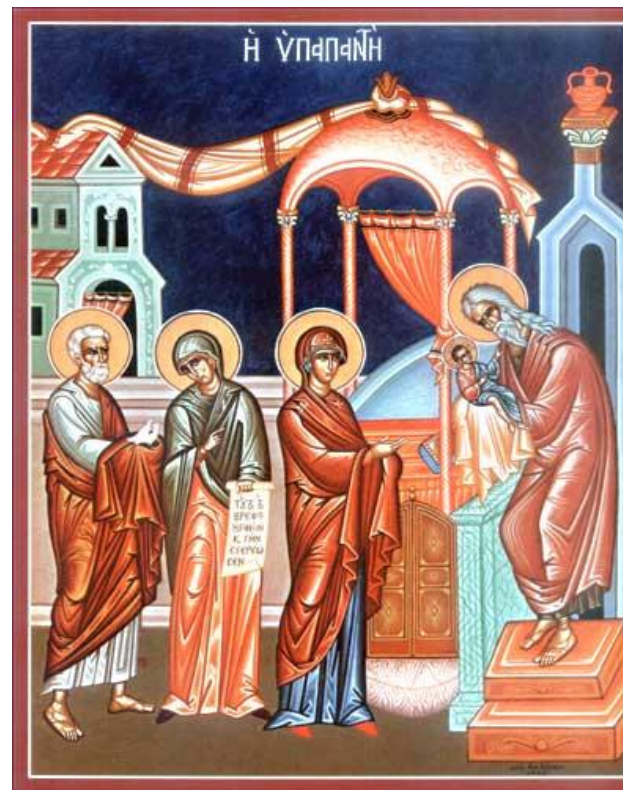
03.02 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
04.02 niedziela	Niedziela o Synu Marnotrawnym. Św. Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
07.02 środa	Św. Grzegorza Teologa. Św. Liturgia. Spotkanie Seniorów parafii. Akatyst ku czci Najświętszej Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
09.02 piątek	Przeniesienie relikwii św. Jana Chryzostoma. Św. Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
10.02 sobota	Sobota Rodzielska (mięsopestna). Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
11.02 niedziela	Niedziela o Sądzie Ostatecznym. Mięsopestna. Św. Liturgia. <i>Od pon. 12.02. tydzień ciągły – bez postu (maslenica).</i>	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
12.02 poniedziałek	Sobór Trzech Wielkich Hierarchów i Nauczycieli Kościoła: Bazylego Wielkiego, Grzegorza Teologa i Jana Chryzostoma. Św. Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
14.02 środa	<i>Boska Liturgia nie jest sprawowana. Panichida.</i> Wigilia święta Spotkania Pańskiego. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
15.02 czwartek	Święto Spotkania Pańskiego. Św. Liturgia.	godz. 9⁰⁰
16.02 piątek	<i>Boska Liturgia nie jest sprawowana. Panichida.</i>	godz. 9 ⁰⁰
17.02 sobota	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
18.02 niedziela	Niedziela Przebaczenia Win. Seropustna. Św. Liturgia. Po I i II Liturgii św. wieczernia z Obrzędem przebaczenia win – Wieczernia z Obrzędem przebaczenia win – katedra metropolitalna w Warszawie.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
19.02 poniedziałek	Początek Wielkiego Postu. Godziny kanoniczne I tyg. Wlk. Postu. Kanon Pokutny św. Andrzeja z Krety.	godz. 8 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
20.02 wtorek	Godziny kanoniczne I tyg. Wlk. Postu. Kanon Pokutny św. Andrzeja z Krety.	godz. 8 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
21.02 środa	Liturgia uprzednio poświęconych Darów. Kanon Pokutny św. Andrzeja z Krety.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
22.02 czwartek	Godziny kanoniczne I tyg. Wlk. Postu Kanon Pokutny św. Andrzeja z Krety.	godz. 8 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
23.02 piątek	Godziny kanoniczne I tyg. Wlk. Postu. Liturgia uprzednio poświęconych Darów.	godz. 8 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
24.02 sobota	Wspomnienie cudu św. Teodora Tyrona. Liturgia św. Jana Chryzostoma. Wspomnienie zmarłych. Wsienoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
25.02 niedziela	I Niedziela Wielkiego Postu. Triumf Ortodoksji. Liturgia św. Bazylego Wlk.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
28.02 środa	Liturgia uprzednio poświęconych Darów. Akatyst za dusze zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 lutego 2018, nr 2/107

Spotkanie Pańskie

Troparion, ton 7:

Raduj się, Łaski Pełna
Bogurodzico Dziewico,
bowiem z Ciebie zajaśniało
Słońce Sprawiedliwości,
Chrystus Bóg nasz,
oświecający znajdujących się
w ciemnościach. Wesel się
i ty, Starcze sprawiedliwy,
który wzięłeś w swoje
ramiona Wyzwoliciela dusz
naszych, dającego nam
zmartwychwstanie.

Kontakion, ton 7:

Łono dziewicze
uświęciłeś zrodzeniem
Twoim i pobłogosławiłeś ręce
Symeona jako sługi, a teraz

zbawiłeś i nas, Chryste Boże. Ukróć spory wśród ludzi i umocnij lud Twój, który
umiłowałeś, Jedynej Przyjacielu człowieka.

Megalinarion:

Uwielbiamy Ciebie, Dawco Życia Chryste, i czcimy Przczystą Twoją
Matkę, przez którą zgodnie z Prawem zostałeś teraz przyniesiony do Świątyni
Pańskiej.

Historia święta Spotkania Pańskiego w ikonografii prawosławnej.

Spotkanie Pańskie jest świętem nieruchomym obchodzonym 2/15 lutego, czterdziestego dnia po Narodzeniu Chrystusa. Lokalnie obchodzone było już w III w., a w IV w. na Wschodzie zaliczono je do dwunastu wielkich świąt cerkiewnych. Od początku Cerkiew traktowała je jako spotkanie ludzkości w osobie starca Symeona z Bogiem, spotkanie Starego i Nowego Testamentu. Początkowo Spotkanie traktowano jako święto ku czci Bogurodzicy, później, pomimo swej niewątpliwiej bliskości świętom maryjnym, zostało zaliczone go grupy świąt Pańskich, poświęconych bezpośrednio Chrystusowi.

Podstawą ikonograficznych przedstawień święta jest Ewangelia. Okoliczności Spotkania opisał tylko jeden z ewangelistów - apostoł Łukasz (Łk 2, 22-38). Prawo Mojżeszowe nakazywało, aby nad każdym pierworodnym potomkiem płci męskiej czterdziestego dnia po narodzeniu odprawiano obrzęd poświęcenia Bogu. Chociaż Matka Boża jako Ta, Która poczęła i porodziła swe Dzieciątko w sposób nieskazitelny nie podlegała obrzędowi oczyszczenia, z szacunku do Prawa przybyła do Świątyni, aby wypełnić ten obrzęd.

W przeciwieństwie do większości ikon przedstawiających najważniejsze święta cerkiewne, w centrum ikony Spotkania Pańskiego nie znajduje się ani Chrystus, ani Bogarodzica, lecz ołtarz ze wznoszącym się nad nim, wspartym na kolumnach baldachimem (cyborium), będącym częścią wyposażenia liturgicznego Świątyni jerozolimskiej. Baldachim i ołtarz jakby dzielą ikonę na dwie połowy. Po prawej przedstawiana jest Matka Boża i sprawiedliwy Józef, a po lewej starzec Symeon i prorokini Anna. Poza nimi na ikonach Spotkania nie spotyka się żadnych innych postaci.

Ikonografia Spotkania Pańskiego ukazuje chwilę, gdy czterdzieści dni po Narodzeniu Chrystusa Matka Boża i sprawiedliwy Józef przynieśli Go do Świątyni jerozolimskiej. Ikona przedstawia starca Symeona z Dzieciątkiem na rękach, stojącego na wejściowych stopniach do świątyni. Kierowany Świętym Duchem przybył on tam, aby wypełniły się wszystkie starotestamentowe nadzieje. W jego osobie skupia się jakby cała starotestamentowa pobożność i wielka tęsknota świata żydowskiego za Zbawicielem. Oto dożył chwili, w której miał na własne oczy ujrzeć Chrystusa. Symeon był bowiem bardzo sędziwym starcem, człowiekiem sprawiedliwym i pobożnym, kapłanem przy Świątyni jerozolimskiej. Będąc jednym z siedemdziesięciu tłumaczy Pisma Świętego na język grecki, przeżył on głęboką rozterkę przy słowach „Oto panna pocznie i porodzi Syna” (Iz 7, 14). Za to zwątpienie Anioł oznajmił mu, że nie umrze zanim na własne oczy nie ujrzy spełnienia proroctwa. Kres jego oczekiwania nastąpił właśnie w chwili przyniesienia Chrystusa do Świątyni.

Starzec Symeon całym sobą pochyla się nad Dzieciątkiem, a wszystkie linie jego sylwetki skierowane są ku Zbawicielowi. Chrystus siedzi na rękach Symeona, które w geście pokory okryte są rąbkiem szaty. Dzieciątko nie leży na jego dłoniach jak zwykle niemowlę, lecz siedzi niczym czterdziestodniowy Król zasiadający

na tronie. Zazwyczaj prawą dłonią błogosławi pochylającego się nad Nim Symeona, a w lewej trzyma zwój zawierający odpuszczenie grzechów. Głowa Dzieciątka i Jego spojrzenie nie są zwrócone ku Matce Bożej, lecz właśnie w kierunku Symeona. Tylko nieliczne ikony tego święta, ukazujące Symeona oddającego Chrystusa Matce, przedstawiają Dzieciątka zwrócone twarzą ku Bogurodzicy. W tym zwrocie głowy Zbawiciela nie ku Matce Bożej, lecz Symeonowi wyraża się cała specyfika Jego ziemskiej misji.

Na twarzy starca rysuje się wielkie wzruszenie. Oto trzyma na swych dłoniach Zbawiciela Świata i wypowiada słowa: „Teraz, o Władco, pozwól odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa. Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów, światło na Oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela”.

Za plecami starca Symeona, z pokorą i radością patrząc w kierunku Matki Bożej, stoi prorokini Anna. Była ona córką Fanuela, 84-letnią wdową, która postem i modlitwa służyła Bogu przy Świątyni. Niektóre ikony przedstawia ją w innym miejscu - po lewej stronie - między Bogarodzicą i Józefem. Gdziekolwiek by się jednak nie znajdowała w dłoni trzyma zwinięty zwój, który tylko na niektórych ikonach jest rozwinięty.

Naprzeciw starca Symeona z Dzieciątkiem w dłoniach oraz prorokini Anny, ikonografia święta przedstawia Bogarodzicę i Józefa. Przybyli oni do Świątyni, aby wypełnić obrzęd poświęcenia. Matka Boża pochyla się z wyciągniętymi rękoma, jakby niosła Dzieciątka, lecz Jej dłonie są już puste. Na wielu ikonach od Symeona dzieli Ją przedstawiony na drugim planie ołtarz, będący jakby barierą nie do przebycia. Jej twarz i uniesione ręce (przeważnie na znak pokory przykryte rąbkiem szaty) wyrażają cierpienie, poczucie utraty Syna, której dozna pod Krzyżem. Jest to zapowiedź matczynego bólu Bogurodzicy, przepowiedzianego przez proroctwa św. Symeona: „Oto ten przeznaczony jest na upadek i na powstanie wielu w Izraelu i na znak, któremu sprzeciwić się będą. A Twoją duszę miecz przeniknie, aby na jaw wyszły zamysły serc wielu”. Na niektórych ikonach Dzieciątka spoczywa w dłoniach Matki, Która już odebrała Je z rąk Symeona.

Stojący za Matką Bożą sprawiedliwy Józef trzyma w dłoniach (również przykrytych rąbkiem szaty) dwie białe synogarlice lub dwa gołębie, które na nielicznych ikonach znajdują się w niewielkiej klatce. Jest to wymagana przepisami Prawa ofiara dla Świątyni. Cerkiew traktuje je jako symbole świata żydowskiego i pogańskiego. Ikona, podobnie jak i samo święto, wyraża radość ze spotkania z Panem i wypełnienia się starotestamentowego proroctwa przyścia Zbawiciela. Przyniesiony do Świątyni Chrystus stał się oto figurą starego świata napełniającego się boskością. Z drugiej jednak strony ikona ta ukazuje boleść Matki Bożej, która wstąpiła na drogę krzyżową - drogę oddania Swego Syna na zbawienie świata, drogę przyszłej męki. Właśnie tę dwoistą naturę świata - radości i smutku, odzwierciedla ikona Spotkania Pańskiego.